

ת"פ 26121/09/15 - מדינת ישראל נגד עבד אל באסת כיאל, פיראס נעימי, מוחמד גריפאת

בית משפט השלום בקריות

ת"פ 26121-09-15 מדינת ישראל נ' כיאל(עציר) ואח'

בפני כבוד השופט יוסי טורס
בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

1. עבד אל באסת כיאל (עציר)
2. פיראס נעימי
3. מוחמד גריפאת

הנאשמים

גזר דין - נאשם 1

כתב האישום וההליכים.

1. הנאשם הורשע על פי הודאתו, במסגרת הסדר טיעון, בעבירות של פציעה בצוואתו, כשהעברין מזויין, עבירה לפי סעיף 335+334(א)(1)+29 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן - "חוק העונשין") וכן תקיפה סתם, על ידי שניים או יותר, עבירה לפי סעיף 382(א) לחוק העונשין.

2. בהתאם לעובדות כתב האישום המתוקן, ביום 9.9.15 הגיע הנאשם ברכב עם הנאשמים 2,3 לעסק לשטיפת מכונות, השייך למר נ' ס' (להלן - "המתלון"). אחד מהנאשמים פנה למתלון ואמר לו "מה אתה מפריע לנו בעסקים שלנו". בהמשך, תקף נאשם 2 את המתלון בכך שדחפו וזאת כאשר הנאשמים 1,3 עומדים במקום. בהמשך, נטל הנאשם 2 בקבוק זכוכית שהיה במקום והכה במתלון באמצעותו בראשו. בשלב זה הצטרף נאשם 3 לנאשם 2 והשניים היכו במתלון נמרצות באמצעות אגרופים וחבטות לגופו. זאת כאשר הנאשם 1 עומד בסמוך לדלת ומחזיק את הידית לסירוגין, כמוודא שאיש לא יכנס למשרד. כתוצאה ממעשים אלה נגרם למתלון פצע פתוח באזור האף באורך של כ-1 ס"מ, שפשופים ונפיחות קלה מתחת לעין.

3. עוד יצוין בהקשר זה, כי במסגרת הסדר הטיעון, הסכימו הצדדים כי הנאשם 1 "לא היה מודע מראש לאפשרות שהתלון יוכה וכי מדובר בשותפות ספונטנית וחלקו של הנאשם הוא בכך שנכח במקום ועמד ליד הדלת באופן

שמנע מהמתלונן לברוח." (פרוטוקול הדיון מיום 17.3.16).

4. עוד יצוין כי הנאשמים 2 ו-3 הודו אף הם בכתב האישום המתוקן ולבקשתם הוזמן תסקיר מטעם שירות המבחן, אשר טרם התקבל. עניינם קבוע למועד אחר.

טיעוני הצדדים לעונש

5. ב"כ המאשימה טען כי מדובר באירוע חמור, שהסב פגיעות בלתי מבוטלות, ובמיוחד חמורה העובדה שמדובר בסכסוך על רקע עסקי, תוך חבירה משותפת של מספר עבריינים. בעניין זה טען ב"כ המאשימה כי יש להבין דברים אלו על רקע ההסכמה לפיה נאשם 1 לא היה מודע לכך שהמתלונן יוכה וכי מבחינתו מדובר בשותפות ספונטאנית. לאור כך ציין ב"כ המאשימה כי אכן מדובר בנסיבה מאבחנת בינו לבין האחרים, אך לא באופן משמעותי. ביחס למתחם הענישה נטען כי יש להעמידו על 12 חודשי מאסר ועד 30 חודשים. ביחס לעונש הראוי לנאשם, הדגיש ב"כ המאשימה את עברו הפלילי המכביד, את המאסר המותנה התלוי ועומד נגדו וביקש להטיל מאסר בגדרי המתחם ולהפעיל את המאסר המותנה במצטבר. כן נטען כי יש להורות שהעונש שיוטל בתיק זה ירוצה במצטבר לעונש מאסר אחר אותו מרצה הנאשם בימים אלו. ביחס לתקופת מעצרו של הנאשם בתיק זה, נטען שאין לנכותה בשל העובדה שהנאשם היה אסיר במהלך תקופה זו.

6. ב"כ הנאשם הדגיש כי לאור התיקון, אין טענה לקשירת קשר או תכנון קודם וכי מוסכם שמדובר בשותפות ספונטאנית אשר התבטאה בכך שהנאשם חסם את דלת היציאה, אך לא היכה בעצמו. לאור כך ביקש הסנגור שיקבע מתחם ענישה, שתחילתו מאסר מותנה ועד מספר חודשי מאסר. הסנגור ביקש להביא בחשבון את הודאת הנאשם והעובדה שהוא נתון בשל תיק זה במעצר תקופה בלתי מבוטלת ולהסתפק בתקופת מעצרו. הסנגור טען כי הגם שהנאשם היה אסיר במהלך תקופת מעצרו, יש במעצר משום פגיעה, וזאת בשל התנאים הירודים מהם סובלים עצורים על פני אסירים. כן טען כי בכל מקרה הנאשם היה עצור (טרם מאסרו) בשל תיק זה, תקופה העולה על חמישה חודשים. ביחס למאסר המותנה טען הסנגור, בשפה רפה, כי הוא אינו בר הפעלה בשל כך שהעבירה אותה עבר הנאשם לא התבטאה במעשה אלימות שעשה בעצמו, אלא בצוואת. לחלופין נטען כי יש להפעיל את המאסר המותנה בחופף לעונש המאסר שיוטל בתיק זה ובחופף לתקופת המאסר אותו מרצה הנאשם והכל תוך ניכוי ימי המעצר.

7. הנאשם טען כי הוא מבקש לגדל את ילדיו. במסגרת טיעוניו התעורר ספק בדבר הודאתו בעבירה, ולשאלת בית המשפט השיב הסנגור כי הנאשם אינו חוזר מהודאתו. הנאשם טען כי אכן עמד ליד הדלת והפריע למתלונן לצאת.

דין והכרעה

8. בהתאם לתיקון 113 לחוק העונשין, על בית המשפט לקבוע את מתחם הענישה ההולם את העבירה שעבר הנאשם. זאת יש לעשות בהתאם לעקרון המנחה בענישה, שהנו הלימה, הערך החברתי שנפגע, מידת הפגיעה בו

יותר השיקולים כאמור בסעיף 40ט' לחוק העונשין. לאחר קביעת המתחם יש להחליט אם נכון לחרוג ממנו, שאחרת ייגזר העונש בגדרי המתחם שנקבע. הצדדים לא היו חלוקים בדבר כך שיש לקבוע מתחם ענישה אחד ואכן עמדה זו מקובלת עלי.

9. **הערכים המוגנים בבסיס העבירה:** במעשיו פגע הנאשם בשלמות גופו, כבודו וביטחונו של המתלון. יפים לעניין הדברים שנאמרו בע"פ 4813/15 **מוכלס פלאח נ' מדינת ישראל** (22.3.16):

"למותר להכביר מילים אודות חומרתן של עבירות אלימות, הפוגעות בערכים חברתיים נעלים, ובראשם חיי אדם ושלמות הגוף. בית משפט זה נתן דעתו, ולא אחת, על הצורך לעקור מן השורש את "תת-תרבות הסכין", תוך הפעלת אמצעי ענישה אשר ישמשו הרתעה לרבים מפני נקיטה באמצעים אלימים כדי לנהל סכסוכים ... האמור מקבל משנה תוקף כאשר מדובר בנקיטה באמצעים אלימים העלולים לגרום לפציעות קשות ביותר, כמו במקרה שלפנינו, ואף לתוצאות קטלניות"

10. **נסיבות ביצוע העבירה:** על פי עובדות כתב האישום המתוקן, הנאשם לא נקט בכל פעולה אלימה וחלקו הסתכם בכך ששהה במשרד ובשלב מסוים אחז בידית הדלת ומנע בכך מהמתלון לעזוב את החדר, בעוד האחרים מכים אותו. הצדדים גם הסכימו במסגרת הסדר הטיעון, שלא קדם תכנון למעשים ובכל מקרה, מבחינתו של הנאשם מדובר בשותפות ספונטנית. עם זאת מובן כי "אין הכוונה ל"העדר תיאום", או ל"העדר מפגש רצונות", אלא להסכמה תוך כדי האירוע" (ע"פ 273/14 **מדינת ישראל נ' טאהא פארס** (23.12.14)). הצדדים הסכימו במסגרת הסדר הטיעון כי סרט הווידאו המתעד את האירוע יהיה חלק מהראיות לצורך גזר הדין ובית המשפט יוכל להתייחס אליו. מעיון בסרטון ניתן לראות כי נאשם 2 אוזח במתלון מספר שניות באופן הנראה אלים ומאיים והנאשם 1 מלווה את האירוע במבטיו ואינו עושה דבר להפסיקו. בשלב מסוים (דקה: 3.04), בעוד נאשמים 2,3 מכים את המתלון (לאחר שהוכה בראשו בבקבוק) הנאשם 1 נראה אוזח בידית הדלת וזאת, מן הסתם, כדי למנוע מאחרים להיכנס למשרד. השלושה עוזבים את המקום יחדיו, כאשר הנאשם 1 פותח את הדלת והחבורה בורחת מהמקום. נקודה חשובה נוספת היא שהבקבוק עמו הכה נאשם 2 את המתלון, לא הובא על ידי החבורה, אלא היה על השולחן במשרד. עם זאת ראוי לציין שנאשם 2 איים באמצעותו על המתלון מספר שניות, טרם שעשה בו שימוש אלים, והדבר נעשה מול עיניו של הנאשם.

11. **מדיניות הענישה:** לצורך הצבעה על מדיניות הענישה במקרים דומים, ניתן להפנות לפסקי הדין הבאים:

ברע"פ 5675/15 **ולדימיר רדאוש נ' מדינת ישראל** (24.8.15) נידון עניינו של נאשם אשר הכה אחר בראשו באמצעות בקבוק זכוכית וגרם לו לחתף מדמם. בית משפט השלום העדיף את האפיק השיקומי והטיל על הנאשם חמישה חודשי מאסר בעבודות שירות. בית המשפט המחוזי ציין כי המעשה מחייב עונש מאסר, חרף סיכויי שיקומו של הנאשם, והטיל עליו 8 חודשי מאסר. בית המשפט העליון לא העניק לנאשם רשות ערעור והותיר את העונש על כנו.

ברע"פ 5655/13 **טל עמרם נ' מדינת ישראל** (20.11.14) נידון עניינו של נאשם אשר שבר בקבוק על ראשו של אחר ולאחר מכן הטיחו בפניו וגרם לו חתך באורך 10 ס"מ. בית משפט השלום הסתפק בעונש לריצוי בעבודות שירות ואילו בית המשפט המחוזי החמיר בעונשו של הנאשם לכדי שנת מאסר. בית המשפט המחוזי קבע שמתחם הענישה ההולם את האירוע הנו 9 חודשי מאסר ועד שנתיים מאסר. בית המשפט העליון (בהרכב) הדגיש את חומרתה וכיעורה של העבירה והותיר את העונש על כנו, חרף סיכויי שיקומו של הנאשם וגילו הצעיר.

בע"פ 4519/12 **מדינת ישראל נ' יוסף אנוקשווילי** (1.11.12) נידון עניינו של נאשם אשר הכה אדם האחראי עליו במקום עבודתו בשל פיטוריו, באמצעות מקל בכל חלקי גופו. למתלונן נגרמו חבלות רבות לרבות שבר במרפק. בית המשפט המחוזי הטיל על הנאשם מאסר לריצוי בעבודות שירות, אך בית המשפט העליון החמיר בעונשו לכדי 9 חודשי מאסר.

12. לאור האמור לעיל, ובשים לב לחלקו של נאשם זה בביצוע העבירה וליתר הנסיבות המוסכמות על הצדדים, אני בדעה כי מתחם הענישה ההולם את מעשיו של הנאשם הנו ארבע חודשי מאסר ועד חמישה עשר חודשי מאסר.

גזירת עונשו של הנאשם

13. לא קיימת בנדון כל סיבה לחריגה ממתחם הענישה (לקולה או לחומרה) ומשכך העונש ייגזר בגדרי המתחם שקבעתי.

14. לצורך קביעת עונשו של הנאשם הבאתי בחשבון את הודאתו, אשר חסכה את הצורך בעדויות, לרבות של המתלונן, וכן חסכה בזמן שיפוטי.

15. מנגד, הבאתי בחשבון את עברו המכביד של הנאשם. מדובר בנאשם אשר לחובתו עבירות רבות, ובהם עבירות אלימות חמורות, החזקת סכין, נשיאת נשק והפרת הוראה חוקית. הנאשם הורשע ימים ספורים טרם העבירה נושא עניינו, בעבירות חמורות ובהן פציעה ונידון לעונש מאסר לריצוי בעבודות שירות ומאסר מותנה. נסיבה זו ראוי להביא בחשבון לחומרה.

16. הבאתי גם בחשבון כי לאור מעצרו של הנאשם בתיק זה, הופקע עונש מאסר בן 6 חודשים לריצוי בעבודות שירות. כן הבאתי בחשבון כי בתיק נוסף, בו הוסכם בין הצדדים כי ירצה עונש מאסר נוסף בן 6 חודשים בעבודות שירות, בגין עבירות תעבורה (תתע"א 2776-10-14), הסכימו הצדדים שירצה תקופה זו במאסר ממש וזאת בשל מעצרו בתיק זה. כן, הבאתי בחשבון בעניין זה גם את העובדה שמעצרו בתיק זה פגע בזכויותיו כאסיר.

17. אני דוחה את טענת הסנגור לפיה המאסר המותנה אינו בר הפעלה בשל כך שהנאשם לא ביצע את מעשה האלימות בעצמו, אלא במסגרת שותפות. בגזר הדין צוין כי על הנאשם יוטל עונש מאסר בן 6 חודשים אם "יעבור

...עבירת... אלימות וירשע...". הנאשם הורשע בעבירת אלימות ועל כך אין חולק. מובן שאין צורך שיבצע בעצמו את היסוד העובדתי של העבירה הנוספת לצורך הפעלת התנאי, ודי בכך שהורשע בעבירת אלימות, אף כשותף.

18. סיכומו של דבר, לאחר שנתתי דעתי לשיקולים לקולה וכן לחומרה, אני מטיל על הנאשם את העונשים הבאים:

א. שבעה חודשי מאסר.

ב. אני מפעיל עונש מאסר מותנה בן 6 חודשים מת.פ 41894-08-13 אשר הוטל ביום 6.9.15 וזאת באופן שארבעה חודשים יצטברו לעונש אותו הטלתי ושניים יחפפו. הטעם לחפיפה חלקית זו נעוץ בכך שכתוצאה ממעצרו של הנאשם בתיק זה, הוא ריצה שתי תקופות מאסר שהמאשימה הסכימה שירצה בעבודות שירות, בבית מאסר.

ג. **סה"כ יריצה הנאשם 11 חודשי מאסר.** מתקופה זו יש לנכות את הימים בהם שהה הנאשם במעצר מבלי שהיה אסיר אותה עת - מיום 9.9.15 ועד 20.12.15 (מועד בו נידון למאסר בתיק תתע"א 2776-10-14).

ביחס לימים בהם היה הנאשם אסיר וכן עצור, ראיתי לנכות חודש אחד וזאת בשל הפגיעה בתנאי מאסרו, עקב מעצרו (ראה ע"פ 9277/11 **פאדי ג'בלי נ' מדינת ישראל** (27.12.12), פסקה 16).

ד. מאסר מותנה למשך 4 חודשים והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור במשך שנתיים מיום שחרורו ממאסר, כל עבירת אלימות.

ה. קנס בסך 2,000 ש"ח או 10 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם בחמישה תשלומים שווים ורצופים החל מיום 1.7.16 ; לא ישולם תשלום אחד תעמוד היתרה לפירעון מידי.

ו. פיצוי למתלון (ע"ת 14) בסך 5,000 ש"ח. הפיצוי ישולם עד יום 1.8.16 במזכירות בית המשפט. המאשימה תידע המתלון בדבר החלטתי ותמציא למזכירות את פרטי חשבון הבנק של המתלון.

ז. היות והנאשם מרצה עונש מאסר בתיק אחר, אזי בהתאם להוראות סעיף 45(ב) לחוק העונשין, אני קובע כי תקופת המאסר שהטלתי תרוצה במצטבר לכל עונש אחר אותו מרצה הנאשם. שקלתי בעניין זה את טענות הסנגור וסברתי כי אין מקום להורות על חפיפה, שאחרת יבוטלו הלכה למעשה העונשים האחרים, ותוצאה זו אינה ראויה בנסיבות ענייננו. כאמור, לא התעלמתי מעונשי המאסר שהנאשם מרצה

כעת, והוריתי בשל כך על חפיפה חלקית בעונש המאסר המותנה שהופעל וכן על ניכוי חודש מאסר בשל התקופה בה היה הנאשם עצור ואסיר. אין מקום לחפיפה נוספת.

זכות ערעור בתוך 45 יום.

ניתן היום, ט"ו אייר תשע"ו, 23 מאי 2016, בהעדר הצדדים.